

Çimleri Çiğnemek Serbest

– RasimCANBOLAT · 23 Eylül 2012

ÇİMLERİ ÇİĞNEMEK SERBEST

Eskişehir'de hayli tanışımız var idi ama biz yalnız Nesrin Mutlu ile, telefonlaşıyorduk. Onunla hukukumuz şöyle gelişmişti: 1982 yılında okulumuza sekiz on kişilik stajyer öğretmen vermişlerdi. Bunların her biri, bir usta öğretmenin yanında giriyorlardı, derse. Nesrin Hanım, benim stajyerim oldu. Altı yedi ay kadar beraber girdik derslere. Bir süre sonra ne düşündüyse aniden istifa edip memleketine, Eskişehir'e döndü. Döndü ama döndükten sonra bizi hiç unutmadı. Her öğretmenler günümü telgrafla kutlamayı alışkanlık haline getirdi. Sonraları kutlamalara bayramlar, kandiller de eklenince aramızdaki haberleşme trafiği güçlendikçe güçlendi. Artık biz bacı kardeş, ya da baba kız gibiydik.

Oysaki stajyerimken onun bu denli vefalı olmasını gerektirecek kadar sıkı bir dostluk da kurmamıştık. O, stajyer öğretmen adayı, ben usta öğretmendim, o kadar. Beraber sınıfa girince ben kürsüye yönelirken, o arka sıralardan birine geçer, otururdu. Teneffüslerde öğretmenler odasında O, bayan öğretmenlerin yanındaki yerini alır, ben ise köşeme çekilir, sigaramı yakardım. Ciddiydi. Vara yoğa gülmezdi. Dört dörtlük bir öğretmen adayıydı. Beklenmedik istifasını bir anlam veremedik. Vazgeçirme gayretlerimiz sonuçsuz kaldı. Bu son buluşmamızda "Her arkadaşına mı bu denli vefa gösteriyorsun?" dedim. Baki ağabeyini birkaç kez aradığını karşılık alamayınca daha da aramadığını söyledi.

Beraber çalışırken benim gözümde diğer bayan öğretmen arkadaşarımdan hiç farkı yoktu. Sabah okula gelir. Ders bitince evine gider. Rutin yaşantısını sürdürür diye biliyordum. Oysaki bu hanım, evinden, annesinden ilk defa ayrılmış. Varlıklı, modern bir yaşamdan, kiralık bir eve ve birçok olanaktan yoksun bir yaşama mahkûm olmuştu. Böyle ilgiye muhtaç bir arkadaşaya yardımcı olamadığımı, hatta olmayı bile düşünemediğimi fark ettikçe pişman oluyorum. Çünkü bir bakıma O, bana emanet edilmişti. Beklide çok sevdiği öğretmenlik mesleğinden ayrılmasına birey olarak benim ya da toplum olarak hepimizin ilgisizliğimiz sebep olmuştu. Olamaz mı yani? Kızcağzı evimize bir yemeğe bile çağırmayı akıl edememiştim.

Otuz yıl önceki aklım bu kadarmış demek ki...

Odamıza yerleştikten sonra Nesrin Hanım'ı aradık, görüşmek için. O, oğlu Mert'in arabayla üniversiteye gittiğini Mert dönünce mutlaka geleceğini bildirdi. Bu arada şehrin gezilecek, görülecek yerlerinin listesini almıştık, görevlilerden. Nesrin Hanım'ı bekleyeceğimize vaktimizi değerlendirmek için Şelale Parkı gezmeye karar verdik. Navigasyon sayesinde hiç kimseye sormadan Şelale Parkı elimizle koymuş gibi bulduk.

Odun pazarında tatlı kireçle sıvanmış, bembeyaz duvarlarıyla eski evlerin önünden geçtik. Bu evler turistlerce ilgiyle gezilirmiş. İçeri girmedik ama dışardan bakınca Safranbolu Evlerini andırıyorlardı. Bir başka gezimizde Safranbolu evlerini epeyce incelediğimize göre burada vakit geçirmeye gerek duymadık.

Dik ve sarp bir yamaca kurulan parkta ilk bakışta yapay bir yükseklikten şelale şeklinde dökülen suları gördük. Üstü kapalı çay bahçesi, dikey ve yatay yaya yolları, yemyeşil, zümrüt gibi bakımlı çimleriyle güzel bir park "Havuzla girmek ve kabuklu yemiş getirmek yasak, piknik yapmak ve çimleri çiğnemek serbest!" gibi garip bir uyarı levhası dikkat çekiyordu. Parkın bitimi ve karşı yamaçtaki mezarlar, parkın yerinin önceleri bakımsız bir arazi olduğu izlenimini veriyor. Bu park, insan beyninin emekle birleşmesiyle olumsuzluklardan nasıl harikalar yaratıldığının en güzel örneği...

Şelale parkı, aynı zamanda kente hâkim bir tepededir. Oradan kuş bakışı bakınca uçsuz bucaksız tipik bir İç Anadolu bozkırının ortasında kocaman ESKİŞEHİR'i görüyorsunuz. Şehri çevreleyen tarlaların ekinleri biçilmiş, eskilerin deyişiyle namütenahi, ufka kadar yayılan bir anızlar topluluğu uzayıp gidiyor, tüm monotonluğuyla...